

meghatódik s rozzant torkából selyemlágyan egy búbajos Gavotte csilingelt. Jaj, nagyon, nagyon vigyáz most, hogy rekedtségét palástolja és hogy billentyűinek kihagyó működését titkolni sikerüljön.

A selyemköntösű Lény örvendve kacag és tapsol hozzá.

— No ugye, hogy ép! Teljesen jókarban van! Hiszen itt áll, ni — s a Lajstromot lobogtatja fölleskülten.

Aztán bevonulnak hárman a Fő-sapkás birodalmába.

A Tárgyak titkon örvendve összenéznek. Mert ez már komoly. Ez már rendszerint igen komoly dolgokat szokott jelenteni.

Akkor kijön a Pár és lelkesen és sürgetően utasításokat ad a készségesen bólogató Sapkásoknak.

Végül kijön a Csipkefőköttös is.

Ahogy eltipeg a Hangszer mellett, lehajlik, hogy a lecsuszott terítőt megigazítsa rajta.

Egészen mélyen hajlik a Hangszer fölé. A mozdulata most olyanféle, mintha ráborulván, megáldaná, vagy megcsókolná.

Fertsek Ferenc.

Egyszerű ének az édesanyámról.

Nem volt soha békessége;
most a lelke ékessége
Isten és a csend.

Jó apánkat eltemette,
két leányát sírba tette
s majdnem a szívét!

Mások harcát nem kavarta,
szőttesét is könnyel varrta
s járta a mezőt.

De, ha megroskadt a válla,
ránézett a keresztfára
s jött velünk tovább.

Ha nehéz volt, mindig bírta,
jóságát lelkünkbe írta,
pazarolt, szegény!

Utainkat elrendezte,
gondjainkat megfelezte,
akármennyi volt.

Mosolygását ránk aggatta,
Istent a tejével adta,
nem pihent soha.

Most, hogy végre kikötöttünk,
lelke ott virraszt fölöttünk,
mint a tiszta hold.

Adott, osztott énekelve,
még, ha könnyes volt a lelke,
akkor is adott!

Lelke kertje mind virág most,
hogy a vágyott, égi Várost
ékesítse majd.

Nem volt soha békessége;
most a lelke ékessége
Isten és a csend.

Vitnyédi Németh István.